

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil sige til fru Tove Fergo, at vi må altså stemme imod en række af Tove Fergos ændringsforslag. Det skyldes ikke, at det er meget godt at have noget som en buffer henne på fløjen – det kan der selvfølgelig godt være grund til, det kan nogle gange være meget rart – men det er faktisk, fordi jeg er ravende uenig.

Jeg synes, fru Tove Fergo ser alt for isoleret på celler i stedet for at fortælle historier. Når vi f.eks. siger i et af vores brandslukningsændringsforslag, som jeg kalder dem, at abort er mere forsvarlig end ægsortering og mere etisk forsvarlig, mener vi dermed, at man i de situationer har lov til at foretage en abort, blot man ved, hvad man gør. Jeg har selv været meget bekymret over, at man flytter denne sortering af mennesker, som en abort trods alt er, væk fra alarmfeltet og over til at være noget, man kan gøre næsten uden at fortrække en mine.

Der skal altid fortælles historier, når vi har med etik at gøre, for det er af de historier, vi kan skønne og vurdere, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Men jeg synes egentlig, fru Tove Fergo unddrager sig det og bliver mekanisk i sin beskrivelse af, hvad det her drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg vil nødig have skyld for at være mekanisk og ikke fortælle historier; men min holdning er ganske enkelt den, at jeg overhovedet ikke mener, det skal være tilladt med kunstig befrugtning. Hvis nogle mennesker ikke kan få børn på naturlig vis ved naturmetoden, så må de adoptere et barn, og i den forbindelse mener jeg, vi skal se på adoptionsreglerne. Det har vi diskuteret tidligere, og det er stadig min holdning.

Fru Margrete Auken kom ind på abort osv. Jamen jeg er også imod fri abort, så der er helt sammenhæng i mit livssyn. Jeg mener faktisk det, jeg sagde, altså at det enkelte menneskeliv er noget helt unikt og noget ganske særligt, og at det begynder ved undfangelsen.

Sidst vi havde debatten herinde, talte jeg en del om, hvornår sjælen bliver til. Jeg mener, det sker i undfangelsesøjeblikket. I det øjeblik skabes noget ganske særligt, et helt enestående menneske, og vi skal ikke begynde at jonglere rundt med disse mennesker og fremstille flere, end der er brug for, med henblik på destruktion eller forskning. Vi skal heller ikke foretage aborter,

for vi må være ansvarlige for vores liv og være klar over, at det er et nyt menneskeliv, vi sætter på spil ved vore handlinger.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Nu var det jo i sin tid SF og VS, der fik skabt stemmeflerhed for, at det kunne slås fast, og at vi skulle tage udgangspunkt i, at livet begyndte ved undfangelsen.

Personlig er jeg meget stærk modstander af abort; men jeg er også tilhænger af fri abort, for livet er altså meget indviklet. Som præst burde fru Tove Fergo vide, at vi ustandselig sidder i rådgivningssituationer, hvor vi er nødt til at lytte og fornemme, og jeg har været med til at råde til abort, selv om jeg personlig ikke kan døje det, fordi det var det etisk forsvarlige i den situation.

Men da vi i sin tid tog den beslutning, var det for at sige: Der er ikke frifelter her, alarmklokkerne skal i gang med det samme. Det er selvfølgelig meget fornuftigt at fastholde, at det stadig er kærlighedsakten mellem mand og kvinde, der er ganske afgørende for et barns tilblivelse; det er bare for historikkens skyld, at jeg tager det med. Men jeg vil godt sige til fru Tove Fergo, at jeg mener altså, at man skader en sag ved at blive så stålfast i principperne, at man ikke kan høre, at tingene kan være meget, meget vanskelige indimellem. Grundtvig siger det et sted på denne måde:

»Da skal man forskel kende
på solskin og på lyn,
skønt begge de kan brænde
og skabe klare syn.
Thi, som fornuften giver,
det ene lys opliver,
det andet slår ihjel.«

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

I virkeligheden er det jo en lidt underlig udtalelse, fru Margrete Auken fremsætter. Fru Margrete Auken siger, at man ikke må være så stålfast, man skal kunne gå på kompromis, og at det er dét, der ligger i det. Jamen hvis man nu er af den overbevisning, at det at foretage en abort eller destruere et befrugtet menneskeligt æg er det samme som at slå ihjel, er man nødsaget til at være stålfast. Så kan det ikke nytte noget, at man skal gå på kompromis for at finde en eller anden salomonisk løsning. Det må være enten-eller, hvis det er éns overbevisning, og det er jo netop også derfor, vi har talt så meget om, at